

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zastoupené Mgr. Blankou Morávkovou, advokátkou se sídlem Branišovice 101, Branišovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti: **Společenství vlastníků bytových jednotek Otín 123,** se sídlem Otín 123, Jindřichův Hradec, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 3. 2013, č. j. 10 A 81/2012 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho dosavadní průběh

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. Citovaným rozsudkem soud zamítl žalobu brojící proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského

kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního úřadu a investic („žalovaný“) ze dne 23. 7. 2012, č. j. OREG 18702/2012/luka, které zamítá odvolání a potvrzuje rozhodnutí Městského úřadu Jindřichův Hradec, odboru výstavby a územního plánování (dále též „stavební úřad“), ze dne 15. 12. 2011, č. j. VÚP/67300/11/Šp, sp. zn. VÚP/682/2011/BE, jímž bylo stěžovatelce nařízeno odstranění stavby *„přístavba domu č. p. 123 – přístřešek“* na pozemku parc. č. 1171/18 v katastrálním území Otín u Jindřichova Hradce. Ke změně došlo pouze ve vztahu k vedlejšímu výroku ohledně termínu pro odstranění stavby.

[2.] Žalovaný krajský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí upozornil na skutečnost, že vzhledem k absenci jakéhokoliv „povolení“ stavebního úřadu k výstavbě přístavku stěžovatelkou, popř. její právní předchůdkyní, a dále s ohledem na absenci souhlasu spoluvlastníků pozemku, na kterém se objekt nachází, nemohl rozhodnout jinak, přičemž odkazuje na skutečnost, že během řízení o nařízení odstranění stavby dle ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nepodala stěžovatelka žádost o dodatečné povolení stavby. Odkázal rovněž na ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož [s]*tavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*. Dle žalovaného v tomto konkrétním případě měl být daný přístavek chápán jako přístavba k domu č. p. 123, neboť splňuje charakteristické znaky přístavby, vyžadující rozhodnutí dle stavebního zákona.

[3.] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností zamítl podanou žalobu, když se ztotožnil s názorem žalovaného, že stavba vyžadovala alespoň ohlášení dle stavebního zákona, což stěžovatelka chybným posouzením charakteru objektu považovala za nepotřebné. Přístavek soud považuje za stavbu podle stavebního zákona, která navíc svým umístěním a provedením narušuje požární bezpečnost celého základního objektu. Krajský soud proto shledal všechny podmínky k nařízení odstranění stavby splněnými. Stěžovatelka navíc nepožádala v průběhu řízení o dodatečné povolení stavby, a tedy odstranění stavby bylo možné nařídit. S námitkou stěžovatelky, že rozhodnutí krajského úřadu je nicotné, se soud vypořádal uvedením argumentu, že rozhodnutí je vykonatelné a dostatečně určité, proto o nemůže být považováno za nicotné.

II. Obsah kasační stížnosti

[4.] Stěžovatelka v kasační stížnosti označuje důvody, zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), nicméně tyto nikterak blíže nespecifikuje a argumentačně nerozvádí a nerozlišuje.

[5.] Stěžovatelka uvádí, že trvá na tom, že předmětná stavba přístřešku není samostatnou stavbou, spojenou se zemí pevným základem, a to s pozemkem parc. č 1171/18, zapsaném na LV č. 5597 u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec, k. ú. Otín u Jindřichova Hradce. Uvádí, že stavba tak, jak je specifikována v rozhodnutí správního orgánu, neexistuje, proto je předmětné rozhodnutí stavebního úřadu nicotné. Dále argumentuje, že výrok rozhodnutí má být přesný a nelze se odvolávat na fotodokumentaci.

[6.] K ovlivnění požární bezpečnosti se stěžovatelka vyjadřuje tak, že jej považuje za fikci, neboť objekt svému účelu slouží již několik let, přičemž při pravidelních každoročních

kontrolách nebylo žádné narušení bezpečnosti shledáno a žádné negativní ovlivnění požární bezpečnosti nenastalo.

[7.] Dále stěžovatelka považuje posouzení soudu a správních orgánů ohledně nezákonného zápisu do katastru, jehož náprava dnes již není možná, za zcela nesmyslná. Jako protiargument používá skutečnost, že přístřešek byl vybudován výlučně z finančních prostředků stěžovatelky, nikoliv tedy z prostředků spoluvlastníků bytových jednotek, navazuje na její bytovou jednotku a na její obvodové zdi.

[8.] Proto stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušit.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[9.] Společenství vlastníků bytových jednotek Otín 123, Jindřichův Hradec ke svému vyjádření ke kasační stížnosti připojilo zprávu o revizi systému ochrany před bleskem, jejíž závěr zní: „*Hromosvodová soustava NENÍ z hlediska bezpečnosti schopná provozu*“.

[10.] Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že pravidelné revize systému ochrany před bleskem se provádějí jednou za 5 let, nikoli každý rok, jak uvádí stěžovatelka. V konečném důsledku tedy nebylo možné v předcházejících letech odhalit požární nebezpečí, jelikož poslední kontrola se konala v roce 2007, kdežto přístavek byl vybudován v roce 2010.

[11.] Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že nadále trvá na odstranění stavby. Jednak je to z důvodu absence souhlasu všech spoluvlastníků k uskutečnění stavby. Dále, kvůli změně vzhledu domu v důsledku připojení přístavku kovovou konstrukcí ke stěně domu č. p. 123, s tím, že došlo k porušení ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů). V neposlední řadě je tu pak důvod spočívající v narušení požární bezpečnosti domu. Jelikož hořlavým materiálem střechy přístavku prochází hromosvod, představuje přístavek přímé ohrožení osob a majetku. Jak vyplývá i z přiložené zprávy o revizi systému ochrany před bleskem, hromosvodová soustava nesplňuje podmínky pro ochranu před účinky atmosférické elektřiny.

IV. Vlastní argumentace soudu

[12.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13.] Stěžovatelka označila tři zákonné kasační důvody, a to nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. S ohledem na fakt, že stěžovatelka mezi těmito důvody nikterak nediferencuje a z kasační stížnosti není ani zřejmé, ke kterému kasačnímu důvodu směřuje svoji jednotlivou argumentaci, nicméně nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než pojednat o všech označených důvodech souhrnně.

[14.] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní projednávaném případě, který se týká otázky odstranění nezákonně postavené stavby, je klíčovým problémem určení charakteru vybudovaného objektu. Zdejší soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s argumentací krajského soudu, stejně jako správních orgánů, opřenou o ustanovení § 2 odst. 3 věta první stavebního zákona (jeho úplná citace viz bod [2].). Po seznámení se s obsahem spisové dokumentace totiž zdejší soud skutečně nemá pochybnosti o tom, že se v daném případě jedná o stavbu, tedy o dílo, vzniklé stavební nebo montážní technologií ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Soud souhlasí rovněž se závěrem správních orgánů, že se v daném případě jedná o přístavbu, legálně definovanou ustanovením § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona (*Změnou dokončené stavby je přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou.*). Podle judikatury zdejšího soudu přitom platí, že „*provede-li stavebník změnu stavby bez toho, aby k ní před jejím skutečným provedením získal povolení, lze ji v závislosti na její povaze a rozsahu legalizovat toliko postupem podle § 121 stavebního zákona z roku 2006, jde-li o nepodstatnou odchylku oproti vydanému stavebnímu povolení (předloží dokumentaci skutečného provedení stavby spolu s oznámením o užívání stavby), anebo dodatečným povolením stavby postupem podle § 129 citovaného zákona, jde-li o podstatnější změnu*“ (viz rozsudek ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010 - 101, in: č. 2107/2010 Sb. NSS; veškerá judikatura tohoto soudu viz www.nssoud.cz).

[15.] Jelikož jde v nyní projednávané věci o přístavbu stavby již dokončené, nelze ji považovat za stavební úpravu a předmětný přístavek nespadá ani mezi žádný objekt vyjmenovaný v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud rovněž přesvědčivě vyložil, z jakých důvodů tato přístavba nesplňuje zákonné znaky zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona (došlo totiž ke změně vzhledu celé stavby a nebyla splněna podmínka požární bezpečnosti). K výstavbě předmětného objektu tedy bylo potřeba ohlášení stavebnímu úřadu (§ 104 stavebního zákona), což však stěžovatelka povýtce neučinila. V průběhu správního řízení pak nepožádala ani o dodatečné povolení stavby; nic takového ostatně ani netvrdí. Správní orgán a potažmo i krajský soud tedy právní otázku posoudily správně, když naznaly, že podmínky pro nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona byly splněny. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu přitom platí, že „*pokud v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona z roku 2006 stavebník nebo vlastník stavby prokáže splnění podmínek vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolí. Vydání povolení nemůže podmiňovat splněním dalších podmínek, které nemají oporu ve stavebním zákoně*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108).

[16.] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že vzhledem k tomuto posouzení charakteru vybudovaného objektu odpadá argument stěžovatelky, že rozhodnutí správního orgánu je nicotné, neboť nařizuje odstranění neexistující stavby. Tento názor zdejší soud nepovažuje s ohledem na výše uvedené za správný a přiléhavý.

[17.] Dále stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nesmyslnost argumentace krajského soudu v otázce nezákonného zápisu do katastru provedeného stavebním úřadem. Názor stěžovatelky, že nemohlo jít o nezákonný zápis, se opírá o skutečnost, že předmětný objekt byl vybudován výhradně z finančních prostředků stěžovatelky a navazuje pouze na její obvodovou zeď. Nejvyšší správní soud, stejně jako soud krajský, však nezákonnost spatřuje v umístění stavby jako takovém. Stavba se totiž nachází na pozemku, který je předmětem spoluvlastnictví SVJ, jež s umístěním stavby nevyslovilo souhlas. Stěžovatelka

tedy bez povolení zasahuje do vlastnických práv spoluvlastníků v rámci SVJ, čímž porušuje dikci ustanovení § 13 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů. Dále je zápis do katastru nezákonný v tom, že stavební úřad prvotně pochybil a zápis provedl bez dalšího zkoumání chybějících náležitostí. Otázka finančních prostředků užitých k výstavbě objektu je tedy zcela irelevantní.

[18.] V neposlední řadě stěžovatelka napadá rozhodnutí správních orgánů z důvodu nepřezkoumatelnosti z důvodu neurčitosti. V kasační stížnosti uvádí, že výroková část rozhodnutí musí být určitá a nelze se odvolávat na dokumentaci, jež ji upřesní. K tomu se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožňuje s argumentací krajského soudu ohledně možnosti výkonu předmětného rozhodnutí Městského úřadu v Jindřichově Hradci. Městský úřad nařídil odstranění přístřešku, který je označen a dostatečně identifikován jako přístavba k domu č. 123 na parcele č. 1171/18. Jelikož se na daném území nachází přístřešek pouze jeden, lze tuto specifikaci považovat za dostatečně určitou. Ani tato námitka proto není důvodná.

V. Závěry a náklady řízení

[19.] Ze všech shora popsaných důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[20.] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, tak že mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádné povinnosti a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu